

દાદાના પરિવારનું

ડિસેમ્બર ૨૦૨૧

પ્રતિ પ્રત ભાવ : ₹ ૨૦/-

અકમળે ક્ષપ્રેશ





ડરો કર ફરરર...

સંપાદકીય

બાળમિત્રો,

દર વર્ષે પરીક્ષા આવે છે અને દર વર્ષે આપણે પાસ થઈએ છીએ. પણ છતાંએ પરીક્ષાનો ડર જતો નથી. ક્યારેક તો કોમ્પિટિશનમાં ભાગ લેવાનો અથવા તો સ્ટેજ પર પરફોર્મ કરવાનો પણ ડર લાગે છે. ડૉક્ટર આપણને સાજા કરે છે. તેમ છતાંય ડૉક્ટર પાસે જવાનો ડર લાગે છે. અરે ઘણીવાર તો આપણને અંધારાનો અથવા તો કોઈ અજાણી વ્યક્તિ સાથે વાત કરવાનો પણ ડર લાગે છે.

ક્યારેય વિચાર્યું છે કે આ બધા જ પ્રકારના ડરનું કારણ શું હશે ? શું આપણે ક્યારેય અનુભવ કરીને જોયું છે કે જેનાથી આપણે ડરીએ છીએ એમાં ખરેખર ડરવા જેવું કંઈ છે કે નહીં ? શું એ ખરો ડર છે કે પછી કલ્પનાનો ડર છે ? શું બધા જ પ્રકારના ડરને જીતવાનો કોઈ ઉપાય હશે ?

તો ચાલો, આ અંકમાં આ તમામ પ્રશ્નોના જવાબ મેળવીએ અને દાદાશ્રીની સમજણથી ડરને ફરરર કરી મુક્તતાનો આનંદ માણીએ !

- ડિમ્પલ મહેતા

Editor : Dimple Mehta

Printer & Published by

Dimple Mehta on behalf of
Mahavideh Foundation
Simandhar City, Adalaj - 382421,
Ta & Dist - Gandhinagar.

Owned by
Mahavideh Foundation
Simandhar City, Adalaj - 382421,
Ta & Dist - Gandhinagar.

Printed at
Amba Multiprint
B-99, GIDC, Sector-25,
Gandhinagar - 382025.

Published at
Mahavideh Foundation
Simandhar City, Adalaj - 382421,
Ta & Dist-Gandhinagar.

© 2021, Dada Bhagwan Foundation
All Rights Reserved

અક્રમ એક્સપ્રેસ

લલાજમ (ગુજરાતી)
વાર્ષિક સભ્ય
ભારત : ૨૦૦ રૂપિયા
યુ.એસ.એ. : ૧૫ ડોલર
યુ.કે. : ૧૨ પાઉન્ડ
પાંચ વર્ષ

ભારત : ૮૦૦ રૂપિયા
યુ.એસ.એ. : ૬૦ ડોલર
યુ.કે. : ૫૦ પાઉન્ડ

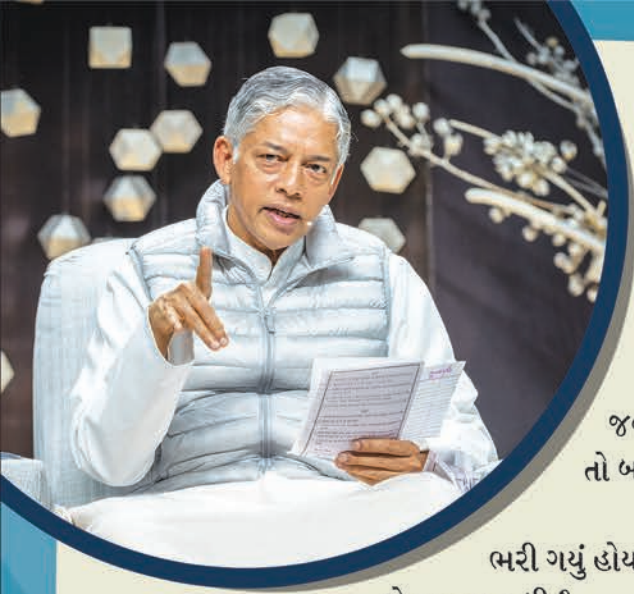
D.D. / M.O. 'મહાવિદેહ
ફાઉન્ડેશન'ના નામે મોકલવો.

વર્ષ : ૧૪, અંક : ૪
સર્જન અંક : ૧૬૦
ડિસેમ્બર ૨૦૨૧

સંપર્ક સૂત્ર :
બાળવિજ્ઞાન વિભાગ
ત્રિમંદિર સંકુલ, સીમંધર સીટી,
અમદાવાદ-કલોલ હાઇવે,
મુ.પો. - અડાલજ,
જી.ગાંધીનગર-૩૮૨૪૨૧, ગુજરાત.
ફોન : ૯૩૨૮૬૬૧૧૬૬/૭૭

email: akramexpress@dadabhagwan.org
Website: kids.dadabhagwan.org

2 December 2021



સાનીઓ કહે છે...

પ્રશ્નકર્તા : મને ભય બહુ લાગે છે. બહાર પબ્લિકમાં જવાનું હોય કે અજાણ્યા વ્યક્તિ સાથે વાત કરવાની હોય તો બહુ જ ભય લાગે છે.

પૂજ્યશ્રી : કોઈ દહાડો તકલીફ પડી છે ? કોઈ બચકું ભરી ગયું હોય, કોઈ વઢી ગયું હોય, ગોટો મારી ગયો હોય એવું બન્યું છે અત્યાર સુધી ?

પ્રશ્નકર્તા : ના.

પૂજ્યશ્રી : આપણે માનીએ જ છીએ ને કે આવું થશે, તેવું થશે. પણ ક્યારેય કશું થયું નથી. અને જુઓ, અત્યારે દસ હજાર લોકો તમને સત્સંગમાં જુએ છે અને તમે આરામથી પ્રશ્ન પૂછો છો ને ? એટલે આપણે એકવાર પ્રયોગ કરવાનો કે મન બતાડે છે કે આમ થશે તો ? આપણે કહેવાનું કે ના, ટ્રાય કરો. ધીમે ધીમે હિંમત કરીને વાત કરી જોવાની. પછી આપણને અનુભવ થાય કે કશું વાંધો ના આવ્યો.

એક વખત તો બારી પાસે બે લાઈટ ચમકી. એકદમ ગભરામણ થાય કે આ શું ? થયું કે ચેક કરો. જોયું તો બિલાડી બેઠી હતી. એટલે આપણે ગભરાવું નહીં, શું છે તે જોવાનું. જોઈએ તો અનુભવ થાય કે કંઈ તકલીફ ના પડી. માનતા હતા પણ કંઈ બન્યું નહીં. સમજાય ને ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

પૂજ્યશ્રી : હવે જાગ્યા ત્યારથી સવાર. નવેસરથી શરૂઆત કરો. પાછલો ડર આવે કે આમ થશે તો ? તો કહેવાનું કે મને જોવા દે, શું થાય છે. ખરેખર થયું ? નથી થયું. આ ચકલા હોય છે ને, તે ફટાકડો ફૂટેને તો પહેલી વખત બધા ઊડી જાય. પછી બીજી વખત ફટાકડો ફૂટે ને તો બે-ચાર ઉડે ને બાકીના જુએ. અને ત્રીજી વખત જુએ પણ નહીં અને નિરાંતે ચાલ્યા કરે. ચકલા કરતાં તો આપણે વધારે હિંમતવાળા કહેવાઈએને ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

પૂજ્યશ્રી : દાદા ભગવાન પાસે શક્તિ માંગજો કે “ડરમાંથી બહાર નીકળી શકું, નોર્મલ વ્યવહાર કરી શકું.” પ્રાર્થના કરજો કે દાદા-નીરૂમા મારી જોડે રહેજો, તો કશું નહીં થાય.



વડલો

હિરવાના પપ્પાની બદલી વડોદરા શહેરમાં થઈ. ફરી એક વાર સ્કૂલ બદલવી પડશે એ વિચાર માત્રથી જ હિરવાને બીક લાગવા માંડી.

નવી સ્કૂલમાં પહેલો દિવસ હતો. મનમાં ડર સાથે હિરવા સ્કૂલે પહોંચી. આ સ્કૂલ પણ જૂની સ્કૂલ જેવી જ હતી. ખાસ કંઈ ફરક નહોતો. રમત-ગમતનો છેલ્લો પિરિયડ આવ્યો. બધા બાળકોને ટીચરે મેદાનમાં જવાની સૂચના આપી. હિરવા તેની જગ્યાએ જ બેસી રહી. બાજુમાં બેઠેલી ગ્રીવાએ હિરવાને સાથે આવવા માટે ઈશારો કર્યો. એટલે પરાણે એને મેદાનમાં જવું પડ્યું.

બધા બાળકો સ્કૂલથી પરિચિત જ હતા એટલે ફટાફટ જઈને ગોઠવાઈ ગયા. હિરવા ધીમે ધીમે આજુ બાજુ જોઈને ચાલી રહી હતી. ત્યાં જ તેને સામે એક મોટો વડ દેખાયો. વડને જોઈને હિરવા ત્યાં જ સ્ટેચ્યુ થઈ ગઈ. હિરવાને જે વાતનો ડર હતો એ જ બન્યું. આ નવી સ્કૂલમાં તો જુની સ્કૂલ કરતાં પણ મોટો વડલો હતો. ‘હવે, હું આ સ્કૂલમાં કંઈ રીતે ભણી શકીશ?’ એવો વિચાર આવતા જ હિરવાના પગ પાણી પાણી થઈ ગયા.

જેમ તેમ કરીને નવી સ્કૂલમાં હિરવાનો પહેલો દિવસ પૂરો થયો. ઘરે આવતાની સાથે જ મમ્મીએ પૂછ્યું, “બેટા, સ્કૂલનો પહેલો દિવસ કેવો રહ્યો?”

‘સારો.’ કહી હિરવા તેના રૂમમાં ચાલી ગઈ.

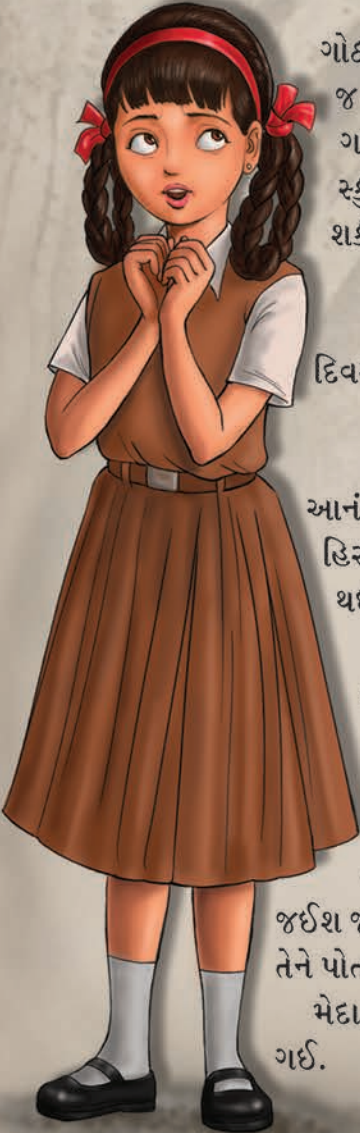
બીજા દિવસે હિરવા સ્કૂલે જવા તૈયાર તો થઈ, પરંતુ તેના ચહેરા પર આનંદ ન હતો. મમ્મી-પપ્પાને એમ કે હજુ કોઈ નવા મિત્રો બન્યા નથી એટલે હિરવાને જૂની સ્કૂલની યાદ આવતી હશે. આ રીતે એક અઠવાડિયું પસાર થઈ ગયું. ગ્રીવા સાથે હિરવાને ઓળખાણ થઈ.

ફરી બુધવારે ગેમ્સનો પિરિયડ આવ્યો. ટીચરે ક્લાસમાં એનાઉન્સ કર્યું, “આજે આપણે ફટાફટ ઝાડ પર ચઢવા અને ઉતરવાની રમત રમીશું.”

આ સાંભળતાની સાથે જ બધા બાળકો ગ્રાઉન્ડ તરફ દોડી ગયા.

પણ આ સાંભળતા જ હિરવાને ચક્કર આવી ગયા, ‘આવી તે કંઈ રમત હોતી હશે !!! આજે તો હું ક્લાસમાં જ બેસીશ. હું ગ્રાઉન્ડ પર જઈશ જ નહીં.’ હિરવાએ મનમાં નક્કી કર્યું. પણ, ગ્રીવા હિરવાનો હાથ પકડીને તેને પોતાની સાથે લઈ ગઈ.

મેદાનમાં જતા જ હિરવાને પેટમાં દુખવા લાગ્યું. એટલે તે એક બાજુ બેસી ગઈ.



આમ, બીજું એક અઠવાડિયું પસાર થઈ ગયું.

એક દિવસ એવું બન્યું કે, સ્કૂલે જવાનો સમય થયો પણ હિરવા તૈયાર ના થઈ.

મમ્મીએ બૂમ પાડી, ‘બેટા, જલ્દી તૈયાર થઈ જા. હમણાં સ્કૂલ બસ આવી જશે.’

‘મમ્મી, આજે હું સ્કૂલમાં નહીં જઈ શકું. મને બહુ પેટમાં દુખે છે.’ હિરવાએ બહાનું કાઢ્યું.

મમ્મીએ પપ્પાને કહ્યું, ‘ફરી શરૂ થઈ ગયું. જૂની સ્કૂલમાં હિરવાને દર શનિવારે પેટમાં દુખતું હતું. હવે બુધવારે આ નાટક શરૂ થઈ ગયું.’

‘તું એકવાર હિરવા સાથે વાત કરી લે. જો ખરેખર તેને પેટમાં દુખતું હોય તો આપણે ડૉક્ટર પાસે જતા આવીએ.’ પપ્પાએ જણાવ્યું.

‘ના, મારે ક્યાંય જવું નથી.’ અંદરના રૂમમાંથી હિરવાએ મોટા અવાજે કહ્યું અને દરવાજો ધડામ દઈને બંધ કરી દીધો. અચાનક હિરવાને શું થયું એ મમ્મી-પપ્પાને ખબર જ ના પડી.

અને, આ રીતે એક મહીનો પસાર થઈ ગયો. બુધવાર આવે ને હિરવા પાસે નવી નવી ફરીયાદ હાજર જ હોય. શરૂઆતમાં તો કોઈના ધ્યાનમાં આ વાત આવી નહીં. પણ સંગીતા મિસને ખ્યાલ આવ્યો. તેમણે હિરવાને સીધું તો કંઈ ન પૂછ્યું. પણ હિરવાની ફેન્ડ ગ્રીવાને પૂછ્યું, ‘ગ્રીવા, હિરવાને રોજ રોજ પેટમાં દુખે છે?’

ગ્રીવાએ વિચારીને કહ્યું, ‘ના, મિસ. મોટા ભાગે સ્પોર્ટ્સનો પિરિયડ હોય ત્યારે જ તેને પેટમાં દુખતું હોય છે. એ મેદાનમાં આવવાના બદલે ક્લાસમાં જ બેસી રહે છે.’

સંગીતા મિસે એક મહીના સુધી હિરવાના વર્તન પર નજર રાખી. તેમણે જોયું કે જ્યારે જ્યારે સ્કૂલની પાછળના મેદાનમાં જવાનું થાય ત્યારે જ હિરવાને કંઈ ને કંઈ તકલીફ થતી હતી.

બીજા દિવસે સંગીતા મિસે ક્લાસને કહ્યું, ‘આજે આપણે એક ગેમ રમવાની છે..... જેનું નામ છે - ડર ને કરો ફરરરરર...’



મિસ આગળ કંઈ કહે એ પહેલા જ બાળકો બોલી ઉઠ્યાં, ‘અમે તૈયાર છીએ.’

‘પણ પહેલા સાંભળો તો ખરા કે ગેમ કેવી રીતે રમવાની છે?’ કહી, મીસે ગેમ વિશે જણાવ્યું, ‘બધાએ એક ચિટ્ટીમાં પોતાના ડર વિશે લખવાનું છે. મારી પાસે દરેક ડરને દુર કરવાનો ઉપાય છે. જો તમે એક ચિટ્ટીમાં લખી દીધું એટલે સમજી લો કે તમારો ડર કાયમ માટે ફરર થઈ જશે, ગાયબ થઈ જશે!’

બધા બાળકો લખવા માંડ્યાં. પણ, હિરવા બેસી રહી. થોડીવાર પછી તેણે વિચાર્યું, ‘મિસ કહે છે તો એક વખત ટ્રાય કરવી જોઈએ. જો ખરેખર મિસ પાસે કોઈ જાદુ હોય ને મારો ડર ખરેખર ગાયબ થઈ જાય તો કેટલું સારું!!’

બધાની સાથે હિરવાએ પણ ચિટ્ટી લખીને મિસને આપી દીધી.

બીજા દિવસે સંગીતા મિસે હિરવાને સ્ટાફ રૂમમાં બોલાવીને પૂછ્યું, ‘તને વડના વૃક્ષથી ડર લાગે છે, પણ તે શા માટે ડર લાગે છે તે ચિટ્ટીમાં ના લખ્યું? મને તારા ડરની ખબર ના પડે તો હું કંઈ રીતે તેનો ઉપાય કહી શકું??’

હિરવાએ અચકાતાં અચકાતાં કહ્યું, ‘હું જ્યારે બીજા ધોરણમાં ભણતી હતી. ત્યારે મારી ફેન્ડ પાસે ખૂબ સરસ પેન હતી. તેના જેવી પેન લેવા માટે મેં મારા પપ્પાના પોકેટમાંથી તેમને પૂછ્યા વગર રૂપિયા લીધા હતાં. મને ખબર છે કે એ મારી ભૂલ કહેવાય. જો પપ્પાને આ વાતની ખબર પડશે તો તેઓ મારા પર બહુ જ ગુસ્સે થશે. અને...’

આગળ બોલવા માટે હિરવાની હિંમત ખૂટી પડી. સંગીતા મિસે પ્રેમથી હિરવાનો હાથ પકડ્યો અને એને બળ આપ્યું, ‘કશું નહીં આવું તો થાય હિરવા. હું તને ખાતરી આપું છું. તું મને હકીકત જણાવી શકે છે. અને... શું બેટા?’

હિરવાએ હિંમત ભેગી કરીને કહ્યું, ‘બે દિવસ પછી મારા પાડોશમાં રહેતા બાએ અમને કહ્યું કે જે બાળકો જુદું બોલે અને ચોરી કરે એમને વડ પર રહેતો ભૂત પકડી લે. આ વાત સાંભળી ત્યારથી જ હું વડની નજીક જતી નથી. મારે ભૂત પાસે નથી પકડાવું, મિસ.’ હિરવાની આંખોમાં આંસુ આવી ગયા.

સંગીતા મીસે હિરવાના આંસુ લૂછ્યા અને કહ્યું, ‘ચલ, આજે આપણે તારા ડરને કાયમ માટે બાય-બાય કહી દઈએ.’

સંગીતા મિસ હિરવાને મેદાનમાં આવેલા વડના ઝાડ પાસે લઈ ગયા. હિરવાને ખૂબ જ ડર લાગી રહ્યો હતો. મીસે હિરવાની આંખોમાં જોઈને કહ્યું, ‘ભૂત વડ પર નથી, પણ તારા મનમાં ઘૂસી ગયું છે.’

હિરવા એની મોટી મોટી આંખોથી મીસ સામે જોઈ રહી, ‘એટલે? વડ પર કોઈ ભૂત નથી?’

‘ના, કોઈ ભૂત નથી. બેટા, જ્યારે આપણે કોઈ ભૂલ કરીએ ત્યારે પકડાઈ જવાના ડરથી આપણે એ ભૂલને છુપાવીએ છીએ. આપણને લાગે છે કે પકડાઈ જઈશું તો અપમાન થશે અને મમ્મી-પપ્પા ગુસ્સો કરશે. બસ, એ ડરથી આપણે આપણી ભૂલ કોઈની સામે ખુલ્લી નથી કરતા. પણ, આજે તે મને સાચી વાત કહી દીધી તો તને હલકું લાગ્યું ને?’ મીસે પૂછ્યું.

‘હા, મીસ..’ હિરવાએ કબુલ કર્યું.

‘કોઈ ભૂલનો દંડ એકવાર ખાવો સારો કે વર્ષો સુધી ખાયા કરવો સારો?’ મીસે પૂછ્યું.

‘એક જ વાર, મીસ!’ હિરવાએ તરત જવાબ આપ્યો.

‘તો, તું કેમ તારી ભૂલનો દંડ આટલા વર્ષોથી ખાયા કરે છે? ભૂલ છુપાવીને તે વર્ષો સુધી ડરનું

ભૂત મનમાં બેસાડી રાખ્યું. જો આપણે આપણી ભૂલનો સ્વીકાર કરી લઈએ તો એક જ વાર દંડ મળે અને વાત ત્યાં ને ત્યાં જ પતી જાય. અને ખરી રીતે તો જો સાચા દિલથી ભૂલનો પશ્ચાતાપ કરીને માફી માંગી લઈએ તો ફક્ત માફી મળે એટલું જ નહીં, ડર પણ ગાયબ થઈ જાય અને આપણે હલકાફૂલ થઈ જઈએ. ભૂલ સ્વીકારી લેવાનો છે ને ડબલ ફાયદો !?”

“હા, હું આજે જ મમ્મી-પપ્પાની માફી માંગીને મારા આ ડરને ફરર કરી દઈશ.’ હિરવાએ ઉત્સાહપૂર્વક કહ્યું.

બુધવાર આવ્યો અને પહેલીવાર હિરવા સ્પોર્ટ્સના પિરિયડની રાહ જોવા લાગી.





આ તો નવી જ વાત !

ના ગમતું બોલ્યા કરે, પછી એમાં અભાવ થાય ને ધીમે ધીમે ભય ઉત્પન્ન થાય.



દા.ત. સ્કુલ નથી ગમતી, નથી ગમતી કહે તો સ્કુલમાં પેસતાં જ ભય લાગે. 'બહુ સરસ છે, બહુ સરસ છે' કહીએ એટલે ભય નીકળી જાય.



કોઈ માણસ ના ગમતો થઈ ગયો તો તેને જોઈને ભય ઉત્પન્ન થાય. ત્યાં, એ માણસ માટે મનમાં પ્રતિક્રમણ કરીએ તો ભય જતો રહે.





ખોટું થાય એની બીક લાગે તો
સારું છે, બીજાને દુઃખ દેવાનો ડર
રાખવા જેવો છે, પાપ કરવામાં
ડરવા જેવું છે પણ બીજા કશાથી
ડરવા જેવું નથી.

ચીઢને કારણે ભય લાગે.

દા.ત. સાપ પર, ગરોળી પર ચીઢ ચઢી હોય તો
ભય લાગે, પણ એમની અંદર બેઠેલા
ભગવાનના દર્શન કરીએ અને ચીઢ ના રહે તો
ભય પણ જતો રહે.



ગબ્બર સિંહ
યહ કહકર ગયા,
જો ડર ગયા વો...



હી... હી... હી...હી...
હું ડર છું. હું તમને
જુદી જુદી જાયાઓ
પર અલગ અલગ
રીતે મળું છું.

ક્યારેક અંધારામાં !

તો ક્યારેક પલંગની નીચે રહીને તમને ડરાવું છું...

મમ્મી...,
કેટલું અંધારું છે !

તો ઘણાંયને પરીક્ષા વખતે
કોન્સ્ટન્ટ કંપની આપું છું.

ઘણીવાર તો સ્ટેજ અથવા રમતના મેદાન પર તમે બધી
જ તૈયારી કરીને ગયા હોય અને ત્યારે મારી એન્ટ્રી
થવાથી તમારો પસીનો છૂટી જાય. ખરું ને ?

મને તો
વાંચેલું કશું
ચાદ જ નથી !

આટલા બધા લોકો ?
મારે શું બોલવાનું છે તો મને
ચાદ જ નથી !

પણ, શું હું બધાને જ ડરાવી શકું ? ના ! આ વર્લ્ડમાં અમુક વીરોએ મને ડરાવી દીધો છે.
મને ડરાવવાનો ઉપાય છે તો બહુ સિમ્પલ. પણ, જ્યાં સુધી એ ઉપાય એપ્લાય થશે નહીં ત્યાં
સુધી હું જીત્યા જ રાખીશ ! ચાલો જોઈએ કે મને પણ જેમની સામે હારવું ગમે એવા જ્ઞાનીએ
મને કેવી રીતે ડરાવ્યો !

અજબ - ગજબની જાત્રા



ચાલો જોઈએ દાદાશ્રી સાથે જાત્રામાં મહાત્માઓનો ડર કેવી રીતે થયો ફરરર...

૧૯૭૩માં ત્રીસેક મહાત્માઓ દાદાશ્રી સાથે એક લકઝરી બસમાં જાત્રાએ નીકળ્યા હતા. રાતના બાર વાગ્યા હતા. બસ ઉત્તર પ્રદેશમાં આવેલા બરેલી શહેરમાં પહોંચી. જાત્રાના પ્લાન પ્રમાણે આખી રાત મુસાફરી કરીને,



બરેલીથી આગળ આવેલી ભયાનક ચંબલની ઘાટીઓમાંથી પસાર થવાનું હતું. ત્યાં તો, ચોરાહા પર આવેલી પોલીસ ચોકી પર પોલીસે બસને રોકી. પોલીસે કડકાઈથી જણાવ્યું કે આગળ જવા દેવામાં નહીં આવે, કારણ કે એ વિસ્તારમાં ડાકુઓનું બહુ જોર છે અને અડધા કલાક પહેલા જ ડાકુઓએ બે બસોને લૂંટી છે.

દાદાશ્રીએ પોલીસને સમજાવ્યું કે “અમને, કશું નહીં થાય. બની શકે કે અમારી બસ પસાર થવાની હોય ત્યારે ડાકુઓ ચા પીવા ગયા હોય !” દાદાશ્રીના પ્રભાવથી પોલીસ એમની વાત માની ગયા. સલામતી માટે બે બંદૂકવાળા પોલીસને બસમાં બેસાડ્યા. આ બધું થવાથી, ઘણાં ખરા મહાત્માઓ બસમાં ઊંઘી ગયા હતા, તે જાગી ગયા. પોલીસવાળાઓને જોઈને કોઈ પણ મહાત્માને ગભરામણ ના થાય અથવા તો નેગેટિવ ઊભું ના થાય એ માટે દાદાએ બધા મહાત્માઓને મોટેમોટેથી ચરણવિધિ બોલવાનું કહ્યું. દાદાશ્રી કહે છે કે, નિયમ એવો છે કે, નેગેટિવ ઊભું થાય તો કામ બગડે. પણ, ચરણવિધિ બોલવાથી કોઈને નેગેટિવ વિચાર ના આવ્યો અને ગભરામણ પણ ના થઈ. અને આરામથી બસ ઘાટીઓમાંથી પસાર થઈ ગઈ !

આમ, દાદાશ્રી અફલાતૂન ચાવીથી મહાત્માઓને ના તો ડાકુઓ નડ્યા કે ના ડાકુઓનો ડર નડ્યો !



સ્ક્રીન નો Video જોવા QR Code Scan કરો.

<https://kids.dadabhagwan.org/gallery/videos/All+Languaes/All+Categories/Lets+be+fearless/>



ઐતિહાસિક ગૌરવગાથા

એક નગરમાં એક પંડિત રહે. વ્યાકરણ, વેદ, ઉપનિષદ વગેરે ભણાવે. નક્કી કરેલા નિયમ મુજબ કોઈની પાસે તેઓ શિક્ષણના બદલામાં કશું માંગે નહીં. પંડિતજીનું નસીબ પણ એવું કાચું કે લોકો તેમની કદર ના કરે. વર્ષો વીત્યા અને એમના ઘરમાં બધું જ ધન ખલાસ થઈ ગયું. પરિસ્થિતિ એવી ખરાબ થઈ ગઈ કે એમના સંતાનોને પીવા માટે દૂધ પણ ના રહ્યું.

એક દિવસ પંડિતજીના પત્નીએ કહ્યું, “જો હવે કશું સૂઝતું ના હોય તો પંડિતાઈ છોડીને ચોરીનો ધંધો શરૂ કરી દો !”

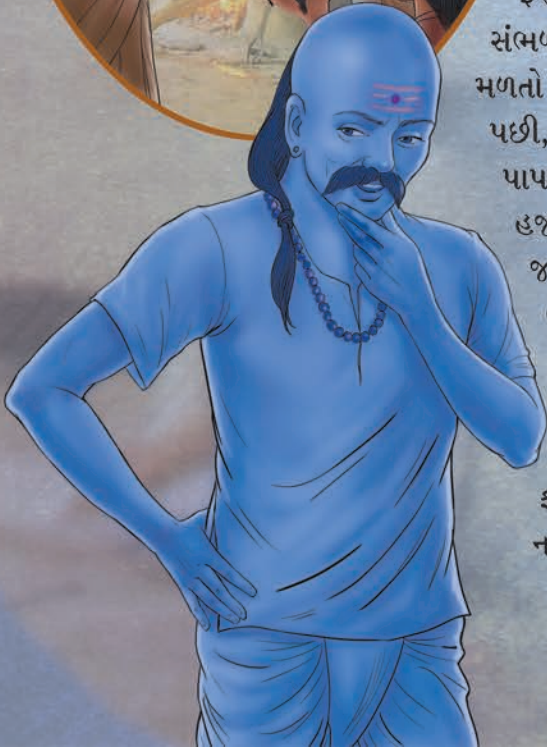
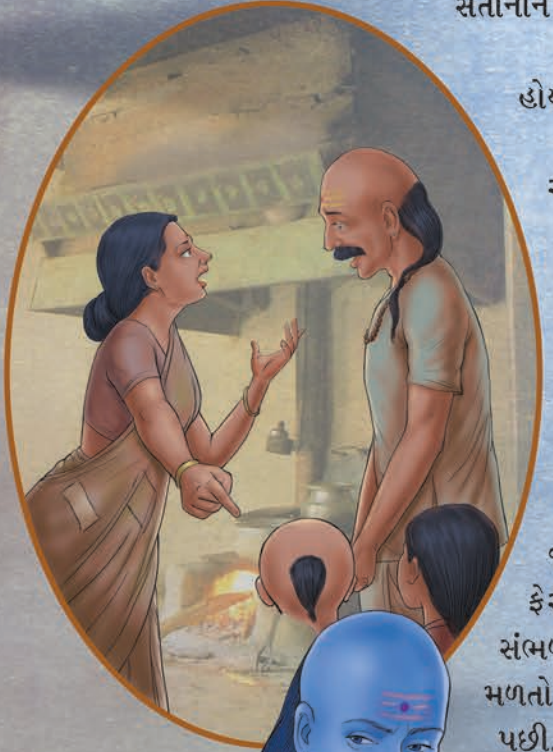
એક રાત્રે દસ વાગ્યા બાદ, પંડિતજી તાળું તોડવાના ઓજારો થેલીમાં નાખીને નગરમાં છૂપાતા છૂપાતા નીકળી પડ્યા.

જે પહેલા ઘરમાં તેઓ પહોંચ્યા, ત્યાં પત્ની પોતાના પતિ ને કહી રહી હતી કે, “કાલે ખાવા માટે અનાજનો દાણો ઘરમાં નથી, શું કરીશું ? બાળકો ભૂખ્યા છે.”

આ સાંભળતા જ પંડિતજીને મનમાં થયું, “અરે, આવા ગરીબ ઘરમાં તો ચોરી કરાતી હશે !”

હવે, તેમણે કોઈ શ્રીમંતની હવેલી પસંદ કરી. રાતના બાર વાગ્યા હતા. પહેલા માળે ચઢીને પંડિતજીએ બારીમાંથી જોયું કે શેઠ જાગતા બેઠા હતા. દીવો બળતો હતો. શેઠ ચોપડો ફેરવતા હતા. પંડિતજીએ જરાક કાન દીધો તો શેઠના શબ્દો સંભળાયા, “અરે, અડધી રાત વીતી ગઈ તોય બે પૈસાનો હિસાબ મળતો નથી. ગમે તે થાય, પણ હિસાબ તો મેળવીને જ જંપીશ. ભલે પછી, ચાર આનાનું તેલ દીવામાં બળી જતું !” આ સાંભળીને ચોરીના પાપથી ધ્રુજતા પંડિતજીને થયું કે, “જો આના ઘરે હું પાંચ દસ હજારની ચોરી કરીશ તો બીજે જ દિવસે આ બાપડાનો જીવ નીકળી જશે. ના રે ના. આને ત્યાં તો ચોરી કરાય જ નહીં. મારે તો ફક્ત ભૂખનું દુઃખ છે. આ બિચારાને તો એકવીસ જાતના દુઃખ છે !”

પંડિતજીનું દિલ ક્યાંય ચોરી કરવા માટે રાજી નહોતું થતું. ચોરીનું પાપ કરવામાં એમને ડર લાગતો હતો. પણ બીજી બાજુ પત્નીનો ભય પણ સતાવતો હતો. ખાલી હાથે ફરવાની હિંમત ન હતી. એટલે તેઓ આગળ વધ્યા. અને નગરના રાજાનો મહેલ પસંદ કર્યો. ભારે સાવધાનીથી તેઓ ત્રીજા માળે



પહોંચ્યા. રાતના ત્રણ વાગ્યા હતા. પંડિતજીએ બારીમાંથી જોયું તો રાજા કશુંક બબડતા બબડતા, શયનખંડમાં સતત એકલા આંટા મારી રહ્યા હતા. કાન દઈને સાંભળ્યું તો પંડિતજીને સંભળાયું કે, “ત્રણ લીટીઓ તો મળી ગઈ પણ શ્લોકની ચોથી લીટી મળતી જ નથી.”

પંડિતજીએ દિવાલ પર નજર કરીને જોયું તો સંસ્કૃતમાં લખેલી ત્રણ લીટીઓ વંચાઈ જેનો અર્થ થતો હતો કે “મને મનોહર પત્ની મળી છે, અનુકુળ મિત્રો મળ્યા છે, સુંદર ભાઈઓ મળ્યા છે, પ્રેમાળ નોકરો મળ્યા છે, મારી પાસે બળવાન હાથીઓ છે અને ચપળ ઘોડાઓ પણ છે...”

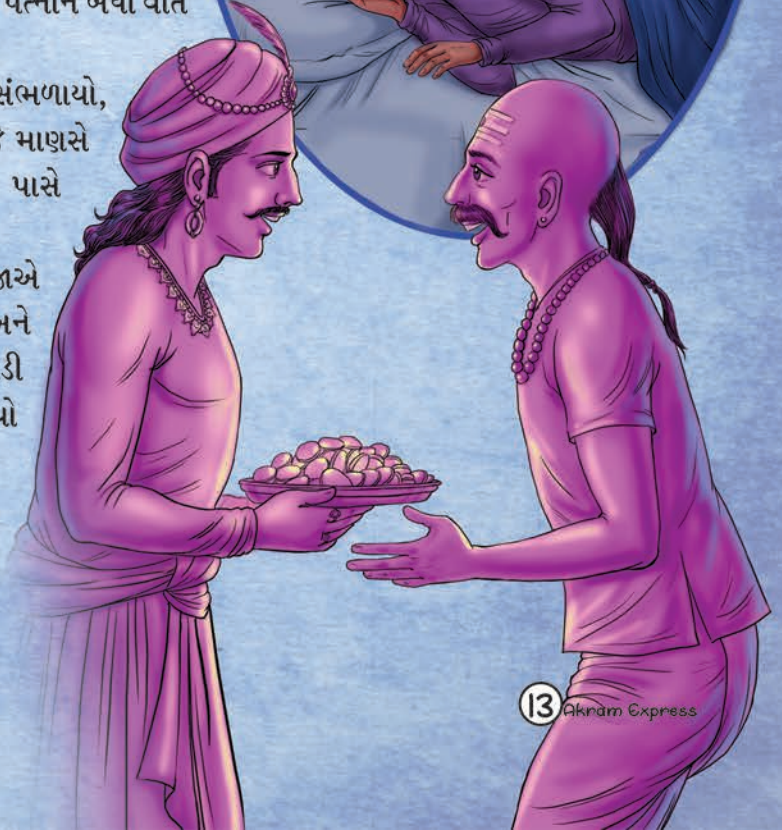
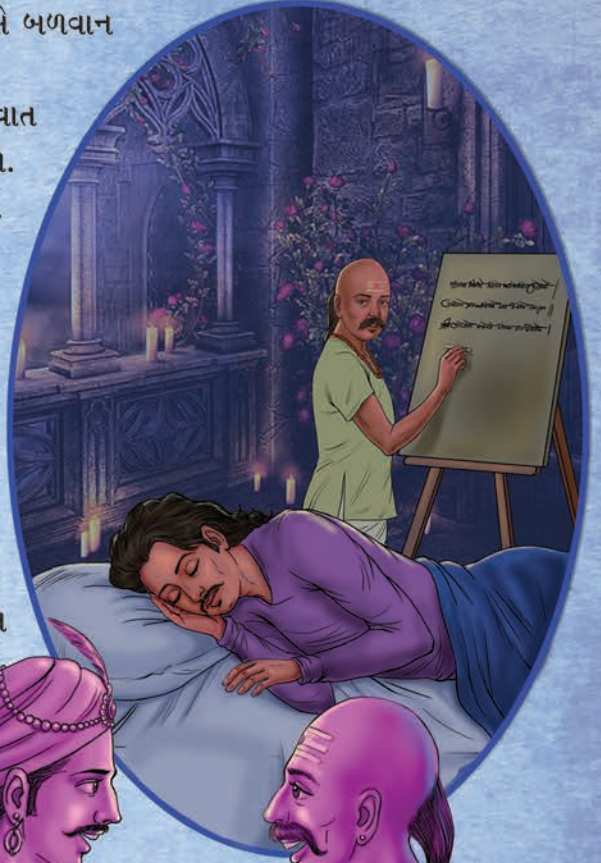
પંડિતજી માટે ચોથી લીટી લખવી અત્યંત સહેલી વાત હતી. રાજા કંટાળીને પલંગમાં ઘસઘસાટ ઊંઘી ગયા. પંડિતજી બિલ્લીપગે રાજાના શયનખંડમાં જઈ ચોથી લીટી લખવા ગયા ત્યાં તો એમને વિચાર આવ્યો કે, “શું ચોર કદી બોધપાઠ આપવાને લાયક ગણાય ? ના ! એટલે પહેલા તો મારે એ પ્રતિજ્ઞા કરવી જોઈએ કે જીવનમાં ક્યારેય કોઈ પણ પરિસ્થિતિમાં ચોરી કરવી નહીં.”

પંડિતજીએ મનોમન પ્રતિજ્ઞા કરી અને પછી ચોથી લીટી લખી, જેનો અર્થ હતો કે, “આમાંનું કશું પણ તમારા કામમાં આવવાનું નથી.” અને પંડિતજી કશી ચોરી કર્યા વિના ઘર ભેગા થઈ ગયા. પત્ની ઊંઘતી હતી. પોતેય ચુપચાપ ઊંઘી ગયા. સવારે ઊઠીને જ્યારે પત્નીને બધી વાત કરી ત્યારે પત્નીએ એમને ઝાટકી કાઢ્યા.

એ જ વખતે નગરમાં ઢંઢેરો સંભળાયો, “રાત્રે રાજાજીના શયનખંડમાં આવીને જે માણસે શ્લોકની ચોથી લીટી લખી છે તે રાજા પાસે હાજર થાય.”

પંડિતજી રાજા પાસે ગયા. રાજાએ પંડિતજીને પુષ્કળ ધનનું ઈનામ આપ્યું અને કહ્યું, “પંડિતજી, તમે મારી આંખો ઉઘાડી નાખી છે. તમે મને ખૂબ સુંદર બોધ આપ્યો છે.”

અને આમ, ચોરીના ડરથી પંડિતજી પાપ કરતા બચી ગયા અને સાથે સાથે મોટું ઈનામ પણ મેળવ્યું. એટલે મિત્રો, બીજા કશાથી ડરશો નહીં, પણ ખોટું કરવાનો ડર અવશ્ય રાખજો !



Baby Mht & Little Mht એ કરી ઘમાલ-મસ્તી
in Fusion 2021 અને JJ 114 kids care માં



Fusion 2021



JJ 114 kids care



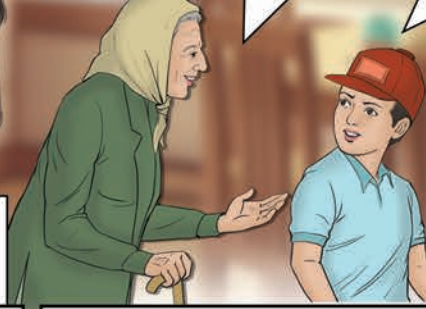
ડબલ લોટરી

કાલે આપણે બધા અલ્ડોરાડો વોટર પાર્ક જઈએ છે ! રેડી ?



બીજા દિવસે,

શું થયું કિશીવ ? તું તૈયાર કેમ નથી થયો ?

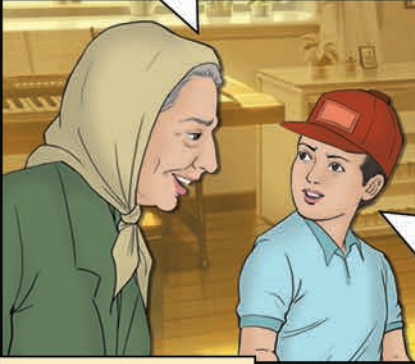


દાદી, મને વોટર પાર્કની રાઈડ્સથી ડર લાગે છે. મને પાણીથી જ ડર લાગે છે. મારે નથી આવવું.

યો... યો... અલ્ડોરાડો વોટર પાર્ક જઈશું, પાણીમાં એન્જોય કરીશું !

અરે કિશીવ, એક વખત અનુભવ તો કરી જો કે પાણીમાં ખરેખર કંઈ ડરવા જેવું છે કે નહીં ?!

કંઈ નહીં. તું રાઈડ્સમાં ના બેસીશ. પણ, તારે આવવું તો પડશે જ.



ના, મારે કોઈ અનુભવ નથી કરવો. ડર લાગે છે એટલે લાગે છે, બસ !!



દાદીએ પરાણે કિશીવને ગાડીમાં બેસાડી દીધો.

પાર્કમાં,

મમ્મા, કેટલી મસ્ત મસ્ત ઊંચી ઊંચી રાઈડ્સ છે ! હું સહુથી પહેલા પેલી 'ટિવસ્ટર રાઈડ'માં બેસીશ.



કિશીવ સિવાય બધાએ પહેલા કઈ
રાઈડમાં બેસવું એ નક્કી કરી લીધું.



ઉપરથી નીચે આવીએ, નીચે આવીને પાણીમાં પડીએ. પાણીમાં
છબ છબ કરીએ, એક વાર ફરી બાળક બની જઈએ !

મમ્મી અને પપ્પા 'જંગલ લગુન' રાઈડમાં બેઠા.



ચાલને કિશીવ, બહુ
મજા પડશે.

નો મમ્મા, આઈ એમ ફાઈન.

એક ખૂણામાં બેસીને કિશીવ બધાને જોઈ
રહ્યો હતો.



બપોર થઈ,

ઓહ ગોડ, આ
લોકોની
રાઈડ્સ ક્યારે
પતશે ! ભૂખ
લાગી છે અને
કંટાળાની હદ
આવી ગઈ.



કિશીવ આઈસ્ક્રીમ સ્ટોલ તરફ જઈ રહ્યો હતો. ત્યાં તો અચાનક,



ઓહ નો ! આ બાળક તો પાણીમાં ડૂબી રહ્યો છે.



એક સેકન્ડ પણ વિચાર્યા વગર, કિશીવ પાણીમાં કૂદી પડ્યો અને બાળકને બહાર કાઢ્યો.

ત્યાં સુધી બાળકના મમ્મી-પપ્પા ત્યાં આવી પહોંચ્યા.



થેંક યુ બેટા ! મને ખ્યાલ જ ના રહ્યો કે નીવ ક્યારે સ્લાઈડ પરથી સ્લીપ થઈ ગયો. આજે તે અમારા દીકરાની જાન બચાવી. શું નામ છે તારું ?

કિશીવ.



થેક યુ કિશીવ. આર એ ધ્રેવ બોય.

ધ્રેવ શબ્દ સાંભળતા જ કિશીવને ખ્યાલ આવ્યો કે એ પાણીમાં ઊભો હતો.



મને તો પાણીથી બહુ જ બીક લાગે છે. પણ પાણીમાં જવાથી કંઈ જ થયું નહીં.

કિશીવ તરત પાણીની બહાર આવી ગયો.



થેંક યુ આન્ટી !





અંતર મંતર ઘૂમંતર

આ મેજિક-સ્ટીકથી હું કરને કરી શકું છું ઘૂમંતર ! આજો નીચે આપેલા સ્ટાર્સ અને મંત્રની પટ્ટીઓ કાપીને કરને ઘૂમંતર કરવાની મેજિક સ્ટીક બનાવીએ...

1



2



3



4



દાદા ભગવાન પાસે શક્તિ માંગવી કે “ડરમાંથી બહાર નીકળી શકું.”

કોઈ વ્યક્તિનો ભય લાગે ત્યારે મનમાં એમના પ્રતિક્રમણ કરીએ તો ભય જતો રહે.

પ્રાર્થના કરવી કે દાદા-નીરુમા મારી જોડે રહેજો.

અડાલજ જ્ઞાનમંદિર (ગુરુકુળ) માં ઘો. ૫,૬,૭,૮ માં પ્રવેશ મેળવવા માટે



ફક્ત ઘો. ૫,૬,૭, અને ૮ ગુજરાતી અને અંગ્રેજી માધ્યમમાં પ્રવેશ મેળવવા ઇચ્છતા વિદ્યાર્થીઓ (છોકરાઓ) માટે જ થશે. વધુ માહિતી માટે નીચે જણાવેલ ફોન પર સંપર્ક કરવો.

સમય: સવારે ૧૦ થી ૧૨:૩૦ તથા બપોરે ૩ થી ૬:૩૦
મોબાઇલ નંબર : ૯૯૨૪૩૪૪૮૧

અકમ એક્સપ્રેસના સભ્યો માટે સૂચના

૧. આપનું લવાજમ પૂરું ક્યારે થાય છે, તે કઈ રીતે જાણશો ? આપના આવેલ અકમ એક્સપ્રેસના કવરના એડ્રેસ લેબલ પરના મેમ્બરશીપ નંબરના છેલ્લા છ અંક તપાસો. દા.ત. **AGIT**૫૫૫/૦૮-૨૦૨૮ એટલે તમારું લવાજમ ઓગષ્ટ - ૨૦૨૮માં પૂરું થાય છે.
અકમ એક્સપ્રેસ રિન્યુઅલની વિગત (લવાજમ અને સંપર્કસૂત્ર) 'સંપાદકીય' પેજ પર આપેલ છે.
૨. જો આપને કોઈ મહિનાનું અકમ એક્સપ્રેસ ન મળે તો ફોન નં. ૮૧૫૫૦૦૭૫૦૦ પર નીચેની વિગતો WhatsApp કરવો.
૧) કાચી પાવતી નંબર અથવા ID No., ૨) પાકુ એડ્રેસ-પીન કોડ સહિત ૩) જે મહિનાનું મેંગેજિન નથી મળ્યું એ મહિનો.



માલિક - મહાવિદેહ ફાઉન્ડેશન વતી પ્રકાશક, મુદ્રક અને તંત્રી - ડિમ્પલ મહેતા દ્વારા
અંબા ઓફસેટ - B-99 GIDC, Sector - 25 ગાંધીનગર - ૩૮૨૦૨૫ ખાતે છપાવી પ્રકાશિત કર્યું છે.